

писваче отчасти и да сж измѣниле неговите първоначални свойства и въ езикъ и въ правописанието. Въ тоя сборникъ, освѣнъз библейските притчи и книгата на Исуса Сирахова, е помѣстенъ списокътъ на Менандра, който принадлежи и по езикътъ и по правописанието на древната бжлгарска литература. Освѣнъз гореказанните статии, въ тоя доволно важенъ сборникъ е помѣстена приказницата за Агрипа или Синагрипа, която са отличава отчасти отъ гореказанните списки и по правописанието и по езикътъ. Изрѣченията на Менандра, както са види изъ множество явни признаци, сж са появила най-напредъ въ Бжлгария, отъ дѣто по-послѣ сж биле пренесени въ Россия. Ако русските преписваче отъ XV вѣкъ и да сж внесле въ тоя памѣтникъ множество подновления, но езикътъ и правописанието и послѣ тие измѣненія свидѣтелствуватъ доволно ясно, че той е принадлежалъ на старовременната бжлгарска литература.

Гнѣва не пѣсти ни мала, аште сомыслиши. Оуне капа сомышлениа. негзили богатства тѣлиба. Равниа са имѣни всѣмъ. аще боли еси живиши хла са хошти слышати. а негзили богатъ. Тѣштѣ славы нѣсть ничьсоже хлабѣ. . . . Заавъ отодаждъ человекѣ. да и пакы возъмши. Ѣмѣть слово мѣдро печаль врачевати. Гладъ велика тѣжа человекомъ. мала трѣба когѣ довлѣеть. аште со правьдож са естѣ оутанти до конца. . . . Блаженъ естѣ всегда. иже богатство и оумъ имѣеть. Не люблю мудра иже естѣ не присно мѣдръ. Не штовѣган дрѣга въ вѣдѣ сжшта. не належѣ вѣдывѣеме. швышта во вѣда всѣм. Бога прѣмѣдрааго даръ естѣ человекомъ хытрость. не тоштиса на неѣпие и пакы*) лѣниса на лѣпие. . . . Нѣсть никътоже иже

*) Пропустено е НЕ.